

Sikkerhed kan undlades i det Omfang, hvori det her er bestemt, i Praksis fra Sagførernes Side vil komme ind paa ligefrem at trykke i Testamenterne, om jeg saa maa sige, et forlods Afkald, saaledes at det ikke en Gang er sikkert, at Arveladeren vil lægge Mærke til, at det staar trykt i Testamentet. Paa denne Maade kommer man let ind paa en fast Praksis, der vil undergrave Lovens Formaal. Derfor er jeg stadig lidt betænkelig ved og ked af Formuleringen af Ændringsforslaget til § 7, men under Hensyn til, at den tilsynsførende Myndighed dog kan kræve Sikkerhedsstillelse, naar den maatte finde Anledning dertil — og her er jeg naturligvis enig med den ærede Ordfører i, at der maa være en begrundet Anledning dertil —, og i Betragtning af, at hele Udvalget i øvrigt er enigt om dette Ændringsforslag, har jeg heller ikke ment at burde modsætte mig det.

Jeg maa maaske med det samme, jeg har Ordet, skønt den ærede Ordfører for Mindretallet (Gunnar Fog-Petersen) ikke har udtalt sig, fremsætte en Bemærkning om Mindretallets Udtalelse i Betænkningen. Mindretallet finder det principielt forkasteligt ved Oprettelsen af nye Embeder yderligere at samle Administrationen i Hovedstaden. Jeg er ikke helt glad ved denne Udtalelse, for jeg synes ikke, den er rigtig. Det er nok rigtigt, at der oprettes et nyt Embede, nemlig under Finansministeriet, men til Gengæld skulde Arbejdet i Finansministeriet med Hensyn til Revisionen lettes saa meget, at der i Virkeligheden spares Udgifter for Staten; i de andre Tilfælde, hvor der bliver Tale om Udgifter, er der jo kun Tale om Honorarer og ikke om Oprettelse af Embeder. Jeg synes derfor, at det ærede Mindretal fortegner Billedet af det, der sker, lidt. Det er ikke en Forøgelse af Administrationen, det er efter Forslagets Hensigt og efter min Opfattelse en Simplificering, der sker ved dette Lovforslag, og naar Forholdet er det, at de særlig sagkyndige, Administrationskommissionen og Amterne, er klar over, at denne Ordning er bedre og sikrere end en Ordning, der hviler paa Revision gennem Amterne, ser jeg ikke, at Mindretallet har Grund til at udtrykke disse Betæneligheder. Jeg glæder mig derfor ogsaa over, at Mindretallet har kunnet tiltræde Lovforslaget som Helhed.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg vil haabe, at den højtærede Justitsminister i det lange Løb maa faa Ret i den Betragtning. Det er jo givet, at der foreløbig kun oprettes 1

Embede, men det, der sker administrativt set, er, at Revisionen og Tilsynet med Boerne tages fra Amterne, hvor det hidtil har været, og lægges over til Centraladministrationen. Der kan dette Arbejde i Øjeblikket bestrides, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget, og jeg vil haabe, at der heller ikke skal komme mere ud af det. Derfor har jeg heller ikke anset dette, men Sikkerhedsstillelsen for det væsentlige, hvorfor jeg ogsaa kan stemme for Lovforslaget. Men jeg kan ikke lade være at protestere mod den Tilbøjelighed, der altid er hos Centraladministrationen til at røre til sig og til at lade Hovedstaden være afgørende paa Omraader, hvor den slet ikke behøver at være det, idet Embedsmændene hellere vil bo her end i Provinsen. Men det har ikke været mig muligt at faa Tilslutning hertil i Udvalget, og, som sagt, jeg anser det andet for det væsentlige og kan derfor frafalde yderligere Indvendinger.

Martin Olsen: Som Medlem af Udvalget skal jeg anerkende den loyale Maade, hvorpaa den ærede Ordfører har forelagt Sagen; Betænkningen viser jo ogsaa, at hele Udvalget har tiltraadt de foreliggende Ændringsforslag. Der var kun i den Motivering, den ærede Ordfører gav Ændringsforslag Nr. 1 til § 7, en lille Nuance, som jeg er bange for skulde blive misforstaaet, hvis der ikke kommer en Smule Kontravægt mod den. Det ærede Medlem sagde, at for at imødekomme disse Betragtninger, altsaa Betragtninger fra Administrationens Side, har Udvalget stillet dette Ændringsforslag, men han føjede til: Hovedregelen maa være den, at der tages Hensyn til Arveladerens Bestemmelse. Ja, det er nok muligt, at dette maa blive Hovedregelen, men jeg vil dog nødig have dette forstaaet saaledes, at den tilsynsførende Myndighed i for høj Grad skulde være afskaaret fra at gøre sin Mening gældende, hvis den finder Anledning dertil; hvor stærkt den skal motivere det, kan jeg ikke sige, det maa naturligvis det enkelte Tilfælde være afgørende for, men jeg mener, vi maa holde paa, at det er den tilsynsførende Myndighed, der afgør, hvorvidt der skal tages Hensyn til Arveladerens Bestemmelse eller ikke. Jeg gør opmærksom paa, at der ikke i Udvalget var udelte Begejstring for det Ændringsforslag, der blev stillet til § 7, men da der kom den Tilføjelse, at det alligevel bliver den tilsynsførende Myndighed, der træffer Afgørelsen, havde vi ingen Betænelighed, og Ministeren havde den samme Opfattelse.